

[Boligministeren.]

at kunne fastslå, at København ikke har opfyldt sin byplanpligt. Man udfører i København et omfattende byplanarbejde, selv om enhver naturligvis — det går jeg ud fra også gælder hr. Sigsgaard — kan have sin opfattelse af, om arbejdet tilfredsstillende hans synspunkter.

Og én ting mere: skulle man antage, at byplanpligten ikke var opfyldt, anviser byplanloven den fremgangsmåde, at boligministeriet kan foranledige tilvejebragt en byplan for kommunen og herunder udøve de beføjelser, som er tillagt kommunen — eller sagt direkte: boligministeriet skulle hen over hovedet på landets største kommune udarbejde en byplan for kommunen. Mon det alligevel ville være en realistisk løsning?

Jeg må gentage, at jeg, som sagen ligger, ikke finder, at Københavns kommune kan siges ikke at have opfyldt sin byplanpligt.

Sigsgaard: Jeg takker ministeren for svaret, selv om jeg ikke synes, det var helt så klart, som jeg måske kunne have håbet. Jeg finder anledning til at stille et par tilægsspørgsmål.

Oplysningen om, at man ville søge bestemmelsen om, at der skulle udarbejdes dispositionsplaner, lovfæstet på foranledning af ombudsmandens behandling af sagen i 1961, var i og for sig ny for mig. Jeg vil gerne spørge, hvornår der kan ventes et lovforslag i den retning.

Når ministeren svarer, at man i og for sig godt kan sige, at Københavns kommune har opfyldt sin byplanpligt i henhold til den nuværende lov, så vil jeg gerne spørge, om boligministeren vil sige, at Københavns kommune har opfyldt sin byplanpligt i henhold til § 1, stk. 2, sådan som loven fortolkes. Den fortolkes altså på den måde, at der skal tilvejebringes en dispositionsplan, forstået som en grov rammeplan. Har Københavns kommune, når stykket forstås sådan, opfyldt sin byplanpligt? Hvis ministeren kan svare ja hertil, er det så ud fra den betragtning, at generalplanskitsen, altså det forberedende arbejde på en generalplan fra 1954, af ministeren betragtes som en dispositionsplan?

Må jeg endelig til sidst spørge, om den undersøgelse, som ombudsmanden i 1961 henstillede til ministeren at lade foretage

af forholdet mellem § 1, stk. 2, og de faktiske forhold, har været foretaget.

Boligministeren (Kaj Andresen): Det ærede medlem spørger om dispositionsplanens lovfæstelse. Herom vil jeg gerne sige, at efter 1962, der, så vidt jeg erindrer, var årstallet, har dette spørgsmål været drøftet i flere relationer i forbindelse med den lovgivning, der arbejdedes med i 1963, og senere i planlægningslovudvalget, hvis resultat jo ikke medførte nogen egentlig ændring. Men der arbejdes stadig i boligministeriet med ændringer i denne lovgivning, i hvilket arbejde også indgår spørgsmålet om at lovfæste dispositionsplanerne. Hvornår et lovforslag herom kan fremsættes, skal jeg ikke sige på nuværende tidspunkt, fordi der jo deri indgår en lang, lang række andre spørgsmål. Det er klart, at i det øjeblik vi skal til en reform af lovgivningen, vil dette spørgsmål blive klaret. Men så længe arbejdet foregår som i øjeblikket i Københavns kommune, mener jeg, at vi må betragte den generalplanskitse, som København arbejder med, på samme måde som det byplanarbejde, der i øvrigt foregår.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Diderichsen* til finansministeren:

„Vil ministeren slette Danmarks forbehold over for Den internationale Udviklingskommision (IDA) om, at vort lovede bidrag er betinget af, at alle andre bidragydende lande også svarer ja, og vil ministeren give tilsagn om yderligere bidrag?“

Formanden: Spørgsmålet er stilet til finansministeren, men besvares af økonomiministeren.

Diderichsen: Når dette spørgsmål om øget økonomisk bistand til udviklingslandene er rettet til finansministeren — jeg forstår nu, at det er økonomiministeren, der vil svare på det — skyldes det, at den omtalte organisation, IDA, efter min opfattelse hører under Verdensbanken, og vort forhold til denne varetages af finansministeriet.

Begrundelsen for mit spørgsmål er ønsket om at fremme vor u-landsbistand mest